

Nemají se na koho obrátit

Anna Mestre řídí ADAIA, asociaci ve španělském Katalánsku, která pomáhá imigrantkám adaptovat se v jejich nové zemi.

21.03.2009

Asociace na pomoc přistěhovalým ženám, ADAIA, zahájila svoji činnost v roce 2001. Začala jako iniciativa tří žen, které si živě uvědomovaly těžkou situaci, které čelí přistěhovalé ženy, když se snaží začít nový život v Lleidě, městě blízko Barcelony. Když

viděly skličující výzvy, kterým tyto ženy čelí, zatímco se snaží přizpůsobit nové kultuře a zvykům, rozhodly se jim pokusit pomoci v jejich lidské a kulturní formaci.

Anna Mestre, jedna ze zakládajících členek, vysvětluje: „Všechno začalo z naší vlastní iniciativy, když jsme viděli realitu rostoucího počtu přistěhovalých žen, které přichází do naší země za prací. Mnohé končí jako pečovatelky o naše domovy, naše děti a rodiče. Dělají to všechno bez přípravy na tuto práci a bez právního zajištění.“

„Nejprve jsme kontaktovaly kněze, který měl na starosti pastorální práci s imigranty v Lleidě, farnost Naší Paní z Ransomu a některé veřejné instituce. Začaly jsme pracovat v prostorách zapůjčených místní vládou. Spolupráce občanských a náboženských institucí umožňuje navázat vztah s každou osobou a

vyjasnit její potřeby. Co jedna instituce nemůže poskytnout, může ta druhá. Když je to nutné, hledáme řešení ve spolupráci se sociálními pracovníky. ADAIA nic nevlastní, ale když ADAIA o něco požádá, lidé vždycky řeknou ano.“

Od začátku bylo hlavním cílem ADAIA profesionální školení přizpůsobené specifickým potřebám žen. První kurs proběhl v budově místní vlády a dva dny v týdnu se jej účastnilo 20–25 žen. Počty účastnic rostly a dnes kursy navštěvuje asi 60–100 žen. Anna vysvětluje, „lidé vědí, jak pracujeme a ty, co sem přichází, říkají o kursech svým přítelkyním.“ S nárůstem velikosti kursů musely hledat jiné místo k setkávání a jeden spolupracovník Opus Dei jim za tím účelem půjčil kancelářské prostory.

ADAIA také pomáhá některým z těchto žen naučit se číst. „Je tady

mladá Arabka se silným náboženským přesvědčením, které jsme pomohly, když přijela do Lleidy. Teď mne nazývá svojí sestrou. Je tak vděčná za to, co jsme pro ni udělaly, že teď dává v ADAIA lekce negramotným arabským ženám a učí je číst. To je něco, co bychom samy nezvládly.“

„Další hezký příběh se týká mladé ženy, které jsme našly domácnost, kde může pracovat. Jednoho dne nás přišla požádat o pomoc. Musela uvařit jídlo, ale neznala názvy ingrediencí v katalánštině. Dohromady jsme sepsaly seznam ingrediencí a šly je koupit do supermarketu. Každou surovinu jsem jí ukázala a ona si pro příště poznamenala její katalánské jméno.“

Abyste mohli efektivně pomáhat lidem, musíte poznat jejich životní situaci a to je možné jedině tak, že navštěvujete rodiny v jejich

domovech. Dobrovolnice spolupracující s ADAIA poznaly mnoho rodin. Zjišťují, že tyto rodiny potřebují nábytek a někdy dokonce jídlo a oblečení. Anna říká, „jednoho dne za námi přišla rodina, která dostala voucher na jídlo, ale ten platil jen na následující týden. Tak jsme s mladou ženou šly do supermarketu, abychom s ní na ten týden nakoupili nějaké základní potraviny.“

Ženy, kterým pomáhá ADAIA, pochází z různých kulturních a náboženských prostředí. Ačkoliv respektují náboženské přesvědčení každé osoby, „těm, které chtějí, nabízíme rozhovory a lekce katechismu a některé z dětí matek, které chodí do ADAIA, byly pokřtěny.“

Anna vypráví mnoho příběhů. „Tento příběh je smutný, ale také krásný. Mladá žena z Latinské

Ameriky přišla do Lleidy se dvěma dětmi; dvouletým a devítiletým. Další dvě děti nechala doma ve své zemi. Devítiletému Alexovi diagnostikovali leukémii a potřeboval transplantaci kostní dřeně. Mezitím přijely ty další dvě děti. S Alexem v nemocnici se však matka o ostatní děti nemohla starat. Hledaly jsme rodinu, která by se mohla postarat o dvouletou dceru a v Barceloně jsme ji našly. Krátce poté Alex zemřel. Ale před smrtí byl s matčíným svolením pokřtěn a přijal první svaté přijímání.“
